

syn dertil i deres Lovforslag, thi der maatte ogsaa være noget, som dette Ting gennem Ændringer kunde forbedre paa Forslaget, for at Tinget saa til sidst, tænker jeg, kunde synes bedre om det hele. Jeg beundrer denne Smidthed fra de ærede Forslagsstilleres Side, men jeg tror, at det vilde have været mere stemmende med den lovgivende Virksomhed, hvis de fra første Færd havde indrettet deres Forslag saaledes, at det ikke blev komplet ruinerende for Sukkerindustrien her i Landet. Thi det vil det selvfølgelig blive (Modsigelse). Jo, det mener jeg, at det vil blive. Naar vi tage ethvert Fortrin bort fra den indenlandske Sukkerindustri, saa tror jeg ikke, at den vil kunne bære sig mod de andre Landes Sukkerproduktion, og navnlig ikke overfor Lande, der have en betydelig Udførselspræmie for deres Sukker. Jeg ser i alt Fald ikke, af hvilken Grund vi her skulde kunne sælge vort eget Sukker til samme Pris som Udlandet, naar Udlandet kan føre sit Sukker her ind med en betydelig Udførselspræmie. Sukkerpræmien er jo ikke ringe i sukkerdyrkende Lande; i Tydskland er den over 2 Ore, i Frankrig 4 Ore, i Belgien 5 Ore pr. Kilo. At det udenlandske Sukker ikke deri skulde have et Forspring for det danske, kan man umulig mene. Men det er jo noget, der kan forbeholdes Overvejelse i et eventuelt Udbalg, og som jeg derfor ikke skal opholde mig længer ved.

Der er kun een Bemærkning, jeg endnu vil gøre, en Bemærkning af politisk Natur. Det forekommer mig klart og uomtvisteligt, og det er egentlig heller ikke blevet bestridt fra nogen Side, at de Forslag, her foreliggende, ere byggede paa en Grundsaetning, som hidtil er bleven forsaetget af den ærede Konsejlspraesident og af Ministeriet, den Grundsaetning, at en Toldreform kan kun gennemfoeres med fuld Kompensation. Dette er Finansministerens økonomiske Politik. Vi have jo haft en anden her. Indtil disse Forslag bleve opfundne, har det været dette Tings Standpunkt, at vi ved en Toldrevision først og fremmest saa paa Toldnedsaettelser; Krigssattolden har derved været løst, som har samlet Tilhængere omkring Venstres Forslag til en Toldreform. Dette er altsaa nu opgivet; den ærede Konsejlspraesidents økonomiske Grundsaetninger have sejret over de to ærede Forslagsstillere. Det er altsaa nu erkendt, at vi ikke kunne have nogen Forventning om at spare noget herefter. Jeg ser ikke, hvorledes ærede Medlemmer, som have denne Opfattelse, egentlig i Længden ville kunne modsætte sig de andre Forslag, som den ærede Konsejlspraesident fører frem, hvorledes de i Længden ville kunne modsætte

sig f. Eks. hans Begæring om Statslaan, naar der skal bygges Jærnbaner. Det er den samme Grundsaetning, nemlig at vi her ikke have mere, end hvad vi lige skulde bruge, hvad Finansministeren og Ministeriet har Brug for, og derfor ikke kunne afse noget som helst. Jeg anser det for en ledelig Ting, at de ærede Forslagsstillere have opgivet dette Synspunkt, thi jeg mener, at det er Synspunktet for hele den økonomiske Politik, som vi have fulgt. Dermed er opgivet enhver Tanke om for Eksempel paa de militære Budgetter at komme til Bespareser, og at vi der have noget at gøre godt med. Nu ville de ærede Forslagsstillere maasse sige: Hvad skulle vi gøre i disse Tider? Nævn os, hvilke bedre Forslag vi kunne gennemføre i dette Øjeblik. (Udfrydelse af Berntsen). Det vil det ærede Medlem fra Næsens (Bernsen) maasse sige mig. Ja, jeg har ventet mig denne Indvending, men jeg vil dertil svare, at ere vi ikke i Stand til at gennemføre noget godt, lad os saa dog i alt Fald bevare saa megen Selvbeherskelse, at vi ikke gennemføre noget slet. (Bernsen: Kom da med noget godt). Den Opfattelse af Arbejde, af Arbejdsomhed, at man for enhver Pris skal bestille noget, saaledes at man, naar man ikke kan arbejde for nyttige Formaal, i alt Fald maa tage sig noget skadeligt til, deler jeg ikke. Jeg tror ikke, at det er dette Tings Opgave at bære sig saaledes ad. Nej, jeg tror, at saa er det bedre at vente rolig, bedre virkelig at tage den Tid, som det ærede Medlem fra Stege (Bojsen) angav som Hviletid; det tror jeg, de ærede Medlemmer ville have meget bedre af end at udrette et Arbejde af den Slags, som her foreligger, og saa vente, indtil der bliver en Tid, hvor man virkelig kan udrette noget godt. Jeg har ikke opgivet Haabet om, at den Tid vil komme, og jeg vil sige, at dersom jeg var stillet saaledes, at jeg mente, at alt Haab derom var ude, at der ikke for os i Danmark var noget at vente paa, vilde jeg ikke give mig til at lave dette Ministerium Love. Det vilde jeg ikke, men saa vilde jeg tro, at Tiden var kommen til at rejse sig op og forlade dette Sted. Men jeg tror ikke, at Haabet er ude, og hvad Grund skulde der være til at nære saadanne pessimistiske Anskuelser? Naar vi se udenfor denne Sal, tror jeg, at det er noget helt andet, vi se. Vi se en Bevægelse i vort Folk, som gaar i en helt anden Retning, som sikkert ikke gaar i Retning af dette Ministeriums Politik, der synes mere og mere at have udspillet sine Trumfer og dermed sin Rolle, men nu vil